

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobců: a) J. T., , b) L. T.**, zastoupených JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem se sídlem Krupská 33/20, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2012, č. j. 239433/2011/KUSK-DOP/Sl, sp. zn. SZ_239433/2011/KUSK/2,**

t a k t o :

Žaloba se z a m í t á.

Žalobci n e m a j í p r á v o na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 20. 2. 2012 napadají shora uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy, ze dne 8. 11. 2011, č. j. OD 71043/2011. Městský úřad Kolín (správní orgán I. stupně) tímto rozhodnutím k žádosti žalobců o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace deklaroval veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku p. č. 3690 v k. ú. Kolín v lokalitě Spálenka, na kterém se nachází stavba komunikace se zpevněným povrchem sloužící k dopravní obsluze zástavby rodinných domů ke komunikaci přilehlé.

Žalobci předně uvádějí, že napadenými rozhodnutími žalovaného i správního orgánu I. stupně byli zkráceni na svých právech, zejména na právu vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a též na právu domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Svůj návrh na určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace odůvodňovali tím, že jsou vlastníky předmětného pozemku, na kterém danou komunikaci vybudovali, a s veřejným užíváním této komunikace nikdy (ani konkludentně) nesouhlasili, přičemž ohledně dané komunikace ani není dána nutná a nenahraditelná komunikační potřeba. Výroky napadených rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobců dále v rozporu nejen s § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ale i s navazující soudní judikaturou (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 3/2009, 9 Ao 3/2008, 4 As 12/2010, 1 As 76/2009, 5 As 27/2010, 2 As 44/2011). Správní orgány totiž dospěly k závěru o udělení souhlasu žalobců k veřejnému užívání předmětné komunikace na základě okolností spočívajících v tom, že veřejné užívání předmětné komunikace nebylo nikdy omezeno, z místní úpravy provozu neplyne žádné omezení, a že jde o komunikaci v lokalitě výstavby rodinných domů (ač se původně jednalo o zastavěnou oblast). Správní orgány dále dovodily, že žalobci po kolaudaci komunikace nepožádali o omezení veřejného užívání podle shora zmíněného § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, v roce 2008 nevyslovili žádný nesouhlas s veřejným užíváním dané komunikace a omezení neřešila ani stavební dokumentace. Při posuzování otázky existence souhlasu žalobců s veřejným užíváním pak správní orgány nepřihlédly ani k tomu, na co již žalobci upozorňovali, totiž že se původně jednalo o nezastavěnou lokalitu, přičemž do května roku 2011 užívali komunikaci pouze osoby ve smluvním vztahu se žalobci; třetí osoba začala komunikaci užívat až v květnu roku 2011, proti čemuž se začali žalobci ihned bránit. Správní orgány současně vůbec neposuzovaly otázku existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby.

Podle žalobců jsou napadená rozhodnutí dále v rozporu též s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z jejich odůvodnění nejsou zcela zřejmé důvody, proč správní orgány rozhodly daným způsobem, nejsou důkladně uvedeny podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy správních orgánů jsou nepřezkoumatelné (správní orgány se zejména nevypořádaly s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí). S ohledem na výše uvedené proto žalobci navrhli, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně a tomu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především konstatuje, že omezení vlastnického práva ve prospěch veřejného užívání účelové pozemní komunikace je zcela v souladu s ústavními principy (odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Jestliže vlastníci pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovili kvalifikovaný nesouhlas, jde podle žalovaného o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona a vlastníci tento fakt musí respektovat. Pro určení, zda je komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací, je podstatné, zda byla komunikace vskutku třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníků užívána, a to nad rámec toho, co jsou vlastníci povinni strpět podle svých soukromoprávních závazků. V průběhu celého správního řízení žalobci nevyužili možnosti navrhnout důkaz, kterým by prokázali kvalifikovaný nesouhlas s užíváním předmětného pozemku jako účelové komunikace.

K odkazům žalobců na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že ve věci sp. zn. 5 As 27/2010 se soud zabýval otázkou konkludentního souhlasu, v dané věci je však souhlas dán žalobci výslovně. V rozhodnutí sp. zn. 1 As 76/2009 se pak soud zabýval otázkou skutečného užívání pozemní komunikace třetími osobami, v projednávané věci je však zjištěn skutečný stav. Je prokázáno užívání dané komunikace vlastníky nemovitostí v lokalitě „Spálenka“ a komunikace je též užívána cestujícími v městské hromadné dopravě. Žalobcům přitom vadí toliko používání předmětné komunikace paní Andreou Vágnerovou. Žalobci nikdy nepožádali o omezení veřejného provozu, naopak souhlasili s vedením veřejné hromadné dopravy po této účelové komunikaci. Námitky žalobců, že jim nebylo umožněno domáhat se svého práva u správních orgánů a že došlo k porušení jejich práv v řízení, považuje žalovaný za nesrozumitelné, neboť nejsou nijak blíže konkretizovány.

Výslovný souhlas žalobců s veřejným užíváním komunikace umístěné na předmětném pozemku podle žalovaného plyne z toho, že k žádosti žalobce sub a) správní orgán I. stupně dne 19. 6. 2006 vydal stavební povolení na stavbu dané účelové komunikace, včetně okružní křižovatky. Na základě žádosti žalobců pak správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2008 vydal rozhodnutí o souhlasu s užíváním (kolaudaci) této stavby účelové komunikace. K tomu, že by napadené rozhodnutí mělo být v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pak žalovaný uvádí, že žalobci nesdělují, v čem rozpor napadeného rozhodnutí s citovaným ustanovením spatřují. Ve vztahu k námitce rozporu napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu pak žalovaný konstatuje, že žalobci napadají toliko odůvodnění daného rozhodnutí, aniž by uvedli, jaké konkrétní pochybení v rozhodnutí shledávají. Pouhé obecné konstatování vad podle žalovaného nepostačuje k prokázání vad rozhodnutí. Po této účelové pozemní komunikaci vede linka městské hromadné dopravy města Kolín. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání konaném dne 13. 9. 2012 setrvali zástupci účastníků na svých dosavadních postojích. Zástupce žalobců k vyjádření žalovaného k žalobě uvedl, že z žaloby je patrné, že žalobci napadají nejenom odůvodnění, ale také výrok rozhodnutí. Zopakoval, že v roce 2008 nebylo vůči komu vyjadřovat nesouhlas, protože tehdy uvedenou komunikaci užívali jen ti, kteří byli v obligačním vztahu s žalobci. Žalobci začali brojit proti užívání komunikace až když ji začala užívat paní Vágnerová. Stalo se tak nejprve dopisem, poté návrhem na určení pokojného stavu a následně návrhem na určení účelu komunikace. K porušení § 68 odst. 3 správního řádu došlo při vydání rozhodnutí. Pro danou věc nemá žádný význam zakreslení pozemku v mapě města Kolín o přidělení schváleného názvu ulice. Zástupce žalovaného uvedl, že správní orgán měl dostatek podkladů pro rozhodnutí o tom, že jde o veřejně přístupnou komunikaci. Obec je oprávněna, jde-li o veřejný prostor, tomuto přidělit název. Aktivita žalobců začala až v okamžiku, kdy jim vlastnice pozemku (stavby) odmítla platit. Zdůraznil, že podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích v případě pochybností, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor, rozhoduje silniční správní úřad. Správní orgán správně posoudil, že jde o veřejnou komunikaci. Veřejným zájmem je zachování přístupu ke stavbám.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti, které ostatně nejsou ani mezi účastníky sporné:

Žalobci se dne 12. 8. 2011 obrátili na správní orgány I. stupně se „*žádostí o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace*“ nacházející se na pozemku p. č. 3690 v k. ú. Kolín.

V návaznosti na výše uvedenou žádost rozhodl správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, č. j. OD 71043/2011, tak, že „*na pozemku p. č. 3690 v k. ú. Kolín v lokalitě Spálenka, na kterém se nachází stavba komunikace se zpevněným povrchem sloužící k dopravní obsluze zástavby rodinných domů ke komunikaci přilehlé se tímto deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace*“.

Shora citované rozhodnutí správního orgánu napadli žalobci dne 22. 11. 2011 odvoláním, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 18. 1. 2012, č. j. 239433/2011/KUSK-DOP/Sl, tak, že napadené rozhodnutí potvrdil.

Součástí správního spisu je mimo jiné též kopie „Souhlasu se zavedením autobusové dopravy v lokalitě Spálenka v k. ú. Kolín“, ze dne 22. 8. 2010, z něhož plyne, že žalobci souhlasí se „*zavedením autobusové dopravy, která povede po komunikaci v našem vlastnictví ... Jednání se o komunikaci v lokalitě Kolín – Spálenka pod parcelním číslem 3690 v k. ú. Kolín*“.

II. Žalobci v rámci žaloby namítají jednak nesprávné věcné posouzení otázky veřejné povahy předmětné účelové komunikace, a jednak argumentují rozporům napadeného rozhodnutí žalovaného s § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

III.

IV. V případě, že by soud skutečně shledal nesoulad odůvodnění napadeného rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, bylo by na místě napadené rozhodnutí zrušit bez jednání pro jeho nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a to bez toho, že by soud hodnotil samotnou podstatu věci (právní povaha účelové komunikace). S ohledem na výše uvedené proto soud nejprve přistoupil právě k hodnocení možné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

V.

VI. Žalobci ve vztahu k rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu argumentují především tím, že

- nejsou zcela zřejmé důvody, proč bylo rozhodnuto daným způsobem;
- nejsou uvedeny důkladně podklady pro vydání rozhodnutí;
- úvahy, jimiž se správní orgány řídily, jsou nepřezkoumatelné;
- napadené rozhodnutí se řádně nevypořádala s námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům.

Podle shora již zmiňovaného ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jak je zřejmé, žalobci v rámci žaloby v podstatě reprodukuji výše citované ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a napadenému rozhodnutí vyčítají absenci všech náležitostí odůvodnění, jak je zákon předpokládá. Předně je třeba odmítnout tvrzení žalobců, podle nichž nejsou zřejmé důvody rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy žalovaného jsou nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru zdejšího soudu naopak jednoznačně zřejmé, proč žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (důvody, proč bylo rozhodnuto daným způsobem), žalovaný současně řádně uvádí, z jakých podkladů vycházel, přičemž i jeho úvahy shledal soud srozumitelnými (aniž by samozřejmě prozatím hodnotili jejich věcnou správnost).

Ostatně ani sami žalobci žádné konkrétní výtky vůči odůvodnění napadeného rozhodnutí nevznášejí a v rámci své žalobní námítky setrvávají pouze ve velmi obecné rovině.

Ohledně namítaného nevypořádání se s námitkami žalobců (odvolatelů) v napadeném rozhodnutí žalovaného je třeba připustit, že toto rozhodnutí ne zcela přesně kopíruje argumentaci žalobců uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a že se žalovaný s obsáhlými námitkami žalobců uvedenými v odvolání vypořádal velmi stručně (zejm. zobecňující závěry žalovaného na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, jimiž *de facto* jen nepřímou reaguje na odvolací námítky). Byť soud sdílí názor žalobců, že bylo namístě, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí detailněji zabýval jejich argumentací a výslovně i přehledným způsobem reagoval na jejich jednotlivé odvolací námítky, nelze podle názoru zdejšího soudu shledat v postupu žalovaného v podobě odůvodnění napadeného rozhodnutí nezákonnost, které by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Jedinou námitkou žalobců (odvolatelů), kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul a vůbec se k ní

nevyjádřil (byť jen nepřímou), je námitka závěrečná, uvozená v odvolání samotnými žalobci jako „pro úplnost“. Podle nich totiž měl správní orgán I. stupně, pokud dospěl k závěru o nedůvodnosti žádosti žalobců, jejich žádost zamítnout, a nikoliv postupovat tak, že deklaroval opačný závěr, než o který žádali (tedy že předmětná účelová komunikace je veřejně přístupná). V tomto ohledu je třeba nicméně konstatovat, že řízení iniciované v dané věci žalobci u správního orgánu I. stupně má povahu řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, jehož smyslem je určení, zda tu určitý právní vztah je či není. V souladu s výše uvedeným přitom v projednávané věci postupoval i správní orgán I. stupně, a deklaroval tak na předmětném pozemku ve vlastnictví žalobců veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Zdejší soud je však s přihlédnutím k nezbytným náležitostem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu toho názoru, že právě proto, že povaha uvedeného specifického řízení plyne přímo ze zákona (§ 142 správního řádu) a ostatně i z povahy věci (deklarace právního vztahu), nepředstavuje uvedené nevypořádání této námítky žalobců (odvolatelů) ze strany žalovaného nezákonnost, která by snad měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V návaznosti na výše uvedené proto zdejší soud přistoupil k hodnocení správnosti závěrů správních orgánů ve věci samé, tedy k hodnocení, zda předmětná komunikace skutečně představuje veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv. V tomto ohledu je namísto nejprve připomenout relevantní právní úpravu.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

Z ustanovení § 19 odst. 1 téhož zákona pak vyplývá, že v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny, pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Podmínkami vzniku veřejně přístupné účelové komunikace se již opakovaně zabývaly Ústavní soud, Nejvyšší správní soud i Nejvyšší soud (na což ostatně upozorňují oba žalobce i žalovaný ve svých podáních). Žádný z účastníků přitom nepopírá, že předmětná komunikace představuje účelovou komunikaci ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích. Podmínky vzniku veřejně přístupné účelové komunikace přehledně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, č. 2028/2010 Sb. NSS, v němž mimo jiné uvedl, že „*ke vzniku veřejné účelové komunikace na předmětném pozemku došlo, pokud by komunikace byla jejím majitelem věnována veřejnému užívání nebo k němu byla konkludentně určena. Pro vznik veřejné účelové komunikace ze zákona je nutné splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Musí se jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo*

k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. (...) V nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například kompenzace za něj), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka a nelze proto vůbec hovořit o nuceném (resp. vynuceném) omezení podle ustanovení § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Existuje-li tedy v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoli soukromoprávními. Jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Obecné užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce. Nutno upozornit, že souhlas vlastníka nemusí být projeven výslovně, obvykle totiž půjde o souhlas vyjádřený konkludentně. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku.“

Podstatou sporu je právě uvedený souhlas (resp. nevyslovený kvalifikovaný nesouhlas) žalobců, kteří tvrdí, že předmětnou komunikaci od roku 2008 užívali pouze osoby, které s nimi byly ve smluvním vztahu. Osoby ostatní až od května 2011, kdy žalobci započali své vlastnické právo k danému pozemku (komunikaci) vůči těmto třetím osobám bránit.

Předně je třeba uvést, že Krajský soud v Praze se v tomto ohledu plně neztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož nevyslovení kvalifikovaného nesouhlasu žalobci a tím i veřejná povaha předmětné komunikace spočívala již ve skutečnosti, že od doby, kdy předmětná stavba (komunikace) začala sloužit svému účelu (kolaudačním rozhodnutím ze dne 30. 5. 2008), žalobci nevyslovili nesouhlas s veřejným užíváním, popřípadě ani nepožádali o omezení veřejného užívání dané komunikace ve smyslu výše citovaného ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle zdejšího soudu totiž nelze v obecné rovině vyloučit situaci, kdy vlastník určité komunikace umožní užívání této komunikace (přístup na ni) toliko osobám, od kterých za to např. získává určité protiplnění či jim pouze k užívání vydá souhlas za splnění určitých podmínek. Na tom rozhodně nemůže nic změnit ani kolaudační rozhodnutí příslušného orgánu povolující užívání dané stavby jako pozemní komunikace. Nelze přitom ani vyloučit, že shora popsany stav může trvat i delší dobu, přičemž nutnost právní ochrany vlastníka pozemku (komunikace) vůči třetím osobám vyvstane až později.

Výše uvedené úvahy však nelze podle názoru zdejšího soudu na projednávanou věc aplikovat. Jak již totiž bylo uvedeno, po předmětné komunikaci (pozemek v lokalitě Kolín –

Spálenka, parcelní číslo 3690 v k. ú. Kolín) je mimo jiné vedena linka veřejné autobusové dopravy. Bylo by přitom podle názoru soudu naprosto absurdní, pokud by soud připustil, že na určité pozemní komunikaci je sice vedena linka autobusové dopravy, která je ze své podstaty veřejná, a přitom současně tato komunikace není veřejně přístupnou. Soud je tedy toho názoru, že nejpozději okamžikem, kdy žalobci souhlasili s vedením autobusové dopravy na komunikaci nacházející se na jejich pozemku 22. 8. 2010), strpěli užívání předmětné komunikace (pozemku) jako veřejně přístupné, jinak řečeno ve smyslu shora citované judikatury Ústavního soudu nevyslovili kvalifikovaný nesouhlas tím, že by předmětná komunikace neměla být veřejně přístupná. Ostatně vedení linky městského hromadné dopravy na předmětné komunikaci zmínil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Otázkou nutné a nenahraditelné komunikační potřeby pak již v dané věci nebylo třeba se zabývat, neboť tu by bylo na místě zkoumat jen v případě, bylo-li by prokázáno, že zde souhlas žalobců nebyl, což (jak je nastíněno shora) není předmětem dané věci.

Krajský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že ani druhá část žalobních námitek není důvodná, a proto žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, proto jim právo na náhradu nákladů nepřísluší; úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu